

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 397/2021-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MH Invest, s. r. o.**, Mlynské nivy 44/A, Bratislava, IČO 36 724 530, zastúpenej JUDr. Allanom Böhmom, advokátom, Jesenského 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 18C/443/2016-585 z 23. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 18C/443/2016-585 z 23. februára 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 18C/443/2016-585 z 23. februára 2021 **zrušuje a vec vracia** Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Nitra **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 11 ods. 11 Listiny základných práv a slobôd uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 7. júla 2015 uzavrel [REDAKOVANÉ] s [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zámennú zmluvu, na základe ktorej sa [REDAKOVANÉ] stal vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v k. ú. [REDAKOVANÉ].

3. Dňa 29. februára 2016 bolo vydané rozhodnutie Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky o vyvlastnení nehnuteľností v k. ú. [REDAKOVANÉ], ktoré sa týmto rozhodnutím vyvlastňovali [REDAKOVANÉ] v prospech sťažovateľky. Náhrada za vyvlastnenie bola uložená do úschovy Slovenského pozemkového fondu. Ako vlastník týchto nehnuteľností je aktuálne evidovaná sťažovateľka, ktorá ich nadobudla vyvlastnením.

4. Žalobou z 24. júna 2016 sa [REDAKOVANÉ] ako žalobca domáhal voči sťažovateľke a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] určenia, že bol výlučným vlastníkom v žalobe špecifikovaných pozemkov v k. ú. [REDAKOVANÉ] ku dňu ich vyvlastnenia.

5. Rozsudkom z 5. septembra 2019 okresný súd žalobu zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O odvolaní žalobcu rozhodol odvolací súd tak, že napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca podal voči nemu dovolanie, o ktorom nebolo v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

6. Uznesením zo 17. júla 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol okresný súd o výške trov konania a vo vzťahu k sťažovateľke súd zaviazal žalobcu zaplatiť náhradu trov konania vo výške 6 877,96 eur. Pri určení výšky trov právneho zastúpenia vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby určenej v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej aj „vyhláška“), pričom za tarifnú hodnotu veci považoval sumu vo výške 160 543,75 eur, čo mala byť cena, za ktorú nehnuteľnosti v k. ú. [REDAKOVANÉ] kúpila sťažovateľka od [REDAKOVANÉ].

7. Sťažovateľka však na okraj poukazuje na to, že okresný súd v odôvodnení uvádza nesprávnu výšku tarifnej hodnoty veci, a to 160 543,75 eur (namiesto sumy 160 546,27 eur, pozri bod 8, pozn.), pričom táto nesprávnosť by ale nemala za následok nesprávnosť výpočtu výšky trov právneho zastúpenia. Okresný súd podľa sťažovateľky v rozpore so skutočným stavom uvádza, že ide o kúpnu cenu, za ktorú sťažovateľka odkúpila dotknuté pozemky od [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka však od [REDAKOVANÉ] predmetné nehnuteľnosti neodkúpila ani s nikým na tento účel neuzatvorila žiadnu odplatnú alebo bezodplatnú zmluvu. Sťažovateľka sa stala vlastníkom pozemkov na základe rozhodnutia o vyvlastnení, pričom subjektom, od ktorého boli tieto pozemky vyvlastnené, bol [REDAKOVANÉ], nie [REDAKOVANÉ].

8. Podľa sťažovateľky má byť teda správna cena nehnuteľnosti určená vo výške 160 546,27 eur, t. j. hodnota, za ktorú boli dotknuté nehnuteľnosti žalobcovi [REDAKOVANÉ] vyvlastnené a ktorá bola určená znaleckým posudkom č. 191/2015 z 13. júla 2015 vypracovaným spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na účely vyvlastnenia. Podľa sťažovateľky suma 160 546,27 eur predstavuje primeranú a príslušným vyvlastňovacím rozhodnutím určenú odplatu za vyvlastnenie.

9. Proti uzneseniu o výške trov konania podali žalobca a sťažovateľka sťažnosť. O sťažnosti rozhodol okresný súd napadnutým uznesením, a to tak, že vo vzťahu ku trovám sťažovateľky výrok o výške trov konania zmenil a zaviazal žalobcu zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania len vo výške 1 528,91 eur, pozostávajúcich z poplatku za odvolanie v časti náhrady trov konania vo výške 5 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 1 523,91 eur.

10. Zmenu výšky priznanej výšky trov právneho zastúpenia okresný súd odôvodnil tým, že v danom prípade je potrebné vychádzať z tarifnej odmeny stanovenej podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Okresný súd uviedol, že postupoval s ohľadom na medzičasom doručený nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020. Pretože však v tomto prípade nebola medzi žalobcom a žalovaným pôvodne uzatvorená kúpna zmluva, ale zámenná zmluva, v ktorej nebola stanovená hodnota nehnuteľnosti, súd postupoval v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky a hodnotu jedného úkonu právnej služby určil vo výške jednej trinástiny výpočtového základu za ten-ktorý kalendárny rok. Pre úplnosť okresný súd uviedol, že občianskoprávne grémium Okresného súdu Nitra na svojom rokovaní 16. septembra 2020 v súvislosti s týmto nálezom korigovalo aj svoje predchádzajúce stanovisko, na ktoré poukázal žalovaný v 2. rade.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd zmenil pôvodné uznesenie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd uvedených v bode 1.

12. Sťažovateľka poukazuje na to, že napadnutým uznesením okresný súd v rozpore so zákonom a dlhodobo ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít určil nesprávnu výšku náhrady trov konania sťažovateľky, pričom okresným súdom uvádzané skutkové a právne závery sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné. Týmto postupom a rozhodnutím došlo k zásahu do princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako jedného z imanentných prvkov a súčastí práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

13. Arbitrárnosť vidí sťažovateľka v tom, že výšku trov právneho zastúpenia vypočítal okresný súd v súlade s § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, tzn. vychádzal zo záveru, že hodnotu veci alebo práva, ktoré bolo predmetom sporu, nie je možné vyjadriť v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Sťažovateľka poukazuje na znenie § 9 ods. 1 vyhlášky, podľa ktorého „základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak“. Tiež poukazuje na § 10 ods. 2 vyhlášky: „Ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena

veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.“ a na § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky: „*Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.*“

14. Sťažovateľka uvádza, že ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít (ústavného súdu a najvyššieho súdu) je pritom dlhodobo taká, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu, peniazmi oceníteľné, potom sa táto suma považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj v prípadoch určenia vlastníckeho práva k takejto veci. Poukazuje na konkrétne rozhodnutia ústavného súdu, ako aj na rozhodnutia najvyššieho súdu v tejto otázke.

15. Predmetom sporu v tejto veci bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – pozemkom v k. ú. ██████████, ktoré nepochybne sú oceníteľné peniazmi. Poukazuje tiež na to, že reálna (skutočná, trhová) hodnota týchto nehnuteľností bola v konaní preukázaná, nesporná a stranami sporu nerozporovaná, a to vo výške 160 546,27 eur. Ide o cenu určenú znaleckým posudkom.

16. Sťažovateľka poukazuje na obsah princípu právnej istoty, najmä na rozhodnutia ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05, I. ÚS 564/2012), podľa ktorých diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná.

17. Podľa sťažovateľky na správnosti uvedených názorov navyše nič nemenia ani závery vyjadrené v náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019-43 z 28. júla 2020, na ktorý v odôvodnení napadnutého uznesenia poukazuje okresný súd. Tento nálež a v ňom uvedené názory nie je možné v tomto prípade aplikovať, a to jednak z dôvodu, že je v rozpore s predchádzajúcou rozhodovacou praxou ústavného súdu, a jednak preto, že dotknutý nálež vychádzal z diametrálne odlišného skutkového a právneho stavu, pričom sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala na podstatné rozdiely týchto súdnych sporov.

18. Vo vzťahu k porušeniu práva vlastníť majetok uvádza, že do pojmu majetok, chráneného v zmysle čl. 20 ústavy, patria veci, práva a pohľadávky (napr. II. ÚS 31/04). Za majetok sa v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva považuje nielen existujúci majetok vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, teda veci alebo iné aktíva, ktorých vlastníkom je táto osoba, ale i majetok, nadobudnutie vlastníctva ku ktorému môže fyzická alebo právnická osoba legitímne očakávať (III. ÚS 342/2011).

19. Poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorých právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je pritom súčasťou práva na spravodlivý proces, a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu (II. ÚS 583/2013, I. ÚS 119/2012).

20. Sťažovateľka uvádza, že vyčerpala všetky dostupné opravné prostriedky, pretože odvolanie a ani dovolanie nie je voči napadnutému uzneseniu prípustné.

21. Sťažovateľka navrhuje vysloviť porušenie označených práv, napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, ako aj priznať nárok náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a zúčastnenej osoby, replika sťažovateľky

22. K podanej ústavnej sťažnosti sa vyjadril Okresný súd Nitra, ktorý uvádza, že napadnuté rozhodnutie je v súlade s nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 544/2019 a bolo by nespravodlivé, ak by strana sporu musela niesť zodpovednosť za skokové navýšenie ceny nehnuteľnosti, ktoré nastalo po tom, ako sa strana domáhala určenia svojho vlastníckeho práva. V danom prípade nebola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená kúpna zmluva, ale zámenná zmluva, v ktorej nebola stanovená hodnota nehnuteľnosti, preto súd postupoval podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky a hodnotu jedného úkonu právnej služby určil vo výške jedenej trinástiny výpočtového základu.

23. Zúčastnená osoba vo svojom vyjadrení analyzuje nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019 a tiež poukazuje na iné rozhodnutia Okresného súdu Nitra v obdobných veciach, a teda nevidí dôvod na odklon od nich v zmysle princípu právnej istoty. Považuje za správne, ak aj v prípade, kde došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva zámennou zmluvou, súd vychádzal z neurčitej hodnoty, keďže hodnotu predmetu sporu nebolo možné určiť. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že neskôr došlo k vyvlastneniu veci za inú sumu, rozhodná je primeranosť protiplnení. Poukazuje na to, že judikatúra, na ktorú sťažovateľka poukazuje, nevychádza z analogického skutkového stavu.

24. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení na už uvedené vyjadrenia reagovala. Poukázala na to, že rozhodnutie o vyvlastnení, z ktorého vyplývala všeobecná hodnota pozemkov, časovo predchádzalo podaniu žaloby žalobcom. Ten mal teda už v tomto čase predstavu aj o prípadnej nákladnosti ním iniciovaného súdneho konania.

IV.

Právne posúdenie ústavnej sťažnosti

25. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Na tento výklad nadväzuje rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorá zdôrazňuje jeho zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade trov konania, keďže problematika trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémneho zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

26. V tejto veci je spornou otázka, či sa malo pri určení výšky trov právneho zastúpenia postupovať podľa § 10 ods. 2 vyhlášky alebo podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Z uvedených ustanovení vyplýva, že prednostne sa tarifná hodnota vyjadruje podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, a ak ju nemožno určiť podľa tohto ustanovenia, použije sa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Vyhláška pri určovaní tarifnej hodnoty preferuje hodnotu sporného práva.

27. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že je potrebné vychádzať z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Tento záver bližšie nezdôvodnil, len dodal, že postupoval s ohľadom na doručený nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019, z ktorého parafrázoval niektoré závery.

28. Tento záver okresného súdu je jednak nedostatočne odôvodnený, ale aj nesprávny. Ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky uvádza, ako sa určuje základná sadzba tarifnej odmeny v sporoch o určenie vlastníckeho práva k veci. Je ňou hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor. Časť § 10 ods. 2 vyhlášky v znení „*a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu*“, bola do vyhlášky doplnená po novele vykonanej vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 184/2013 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, s účinnosťou od 1. júla 2013. Cieľom novely bolo odstrániť rozpory v tom, že v sporoch o určenie vlastníctva k určitej veci ide o predmet konania, ktorého cena (hodnota) sa má považovať za tarifnú hodnotu. Z textu novely je zrejmé, že v prípade sporov o určenie vlastníckeho práva k veci je cena (hodnota) veci tarifnou hodnotou, z ktorej je potrebné vychádzať pri určení trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1 vyhlášky.

29. Uvedený prístup je potvrdený pomerne stabilnou rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo/58/2012, 2 Cdo 259/2008, 3 Cdo/100/2009, 1 Cdo/175/2008, 3 Cdo/187/2011, 7 Cdo/54/2010, 7MCdo/10/2012, ako aj ústavného súdu, napr. I. ÚS 119/2012, II. ÚS 583/2013, II. ÚS 478/2014, I. ÚS 176/2017, I. ÚS 84/2020, ktorej časť je dokonca z obdobia pred už spomínanou novelou vyhlášky.

30. Vzhľadom na pomerne jasný text § 10 ods. 2 vyhlášky nie je potom zrejmé, prečo okresný súd aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Poukaz okresného súdu na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 544/2019 nie je v danej veci na mieste. Sám ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 544/2019 uvádza, že sporným nie je to, či sa má alebo nemá aplikovať § 10 ods. 2 vyhlášky (bod 26). V konaní sťažovateľky však aplikácia § 10 ods. 2 vyhlášky sporná je, pretože okresný súd § 10 ods. 2 neaplikoval, ale aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. V náleze č. k. I. ÚS 544/2019 ústavný súd poukázal na to, že sporné bolo to, či sa má za hodnotu veci považovať cena dohodnutá v zmluve alebo cena veci určená posudkom. Avšak ústavný súd nesporne vychádzal z hodnoty veci, teda aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky. Naopak, okresný súd v napadnutom uznesení tým, že aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, vychádzal z názoru, že hodnotu veci nie je možné vyjadriť v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, čo však nie je správny názor, a to najmä vzhľadom na to, že hodnota pozemku bola v konaní nesporná a vychádzala zo znaleckého posudku, ktorý predložil sám žalobca. Navyše, ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 544/2019 poukázal na osobitné okolnosti daného prípadu (vek právnej predchodkyne sťažovateľky, spor o neplatnosť spornej kúpnej zmluvy práve pre neprimeranosť ceny, odpadnutie príčiny na podanie dôvodnej žaloby pre úspešný protest prokurátora) a na princípy spravodlivosti, ktoré vychádzali zrejme aj zo skutočnosti, že žalobkyňa z objektívnych dôvodov musela zobrať žalobu späť. Možno teda konštatovať, že nešlo o analogickú skutkovú situáciu, čo je základ pre prevzatie právnych záverov vyslovených v inej právnej veci.

31. Okresný súd mal pri určení výšky trov konania postupovať podľa § 10 ods. 2 vyhlášky a cenu (hodnotu) veci posudzovať podľa v konaní preukázanej ceny pozemkov určenej znaleckým posudkom. Ved' napokon pre získanie práve tejto hodnoty sa žalobca obrátil na súd so žiadosťou o určenie, že on bol vlastníkom pozemkov ku dňu ich vyvlastnenia. Ak by totiž súd určil jeho vlastnícke právo k sporným pozemkom k tomuto dátumu, získal by žalobca nárok na vyplatenie ceny za vyvlastnenie. V hre teda bola práve hodnota pozemkov určená znaleckým posudkom. Žalobca totiž podal žalobu až po tom, ako došlo k vyvlastneniu pozemkov, teda v čase, keď mu bola známa ich hodnota ku dňu vyvlastnenia.

32. Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd otázku základnej sadzby tarifnej odmeny pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľky posúdil arbitrárne a ústavne nesúladne, čím došlo k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

33. Týmto postupom však došlo aj k porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, keďže nepriznanie náhrady trov konania v správnej výške sa negatívne prejavilo v majetkovej sfére sťažovateľky. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 prvej vety ústavy vyhovené, bolo vyslovené porušenie základných práv sťažovateľky namietaným uznesením a namietané uznesenie bolo zrušené s tým, že podľa čl. 127 ods. 1 tretej vety ústavy bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie s tým, že okresný súd, viazaný právnym názorom ústavného súdu, znova rozhodne o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania sťažovateľky.

34. Pre úplnosť možno len dodať, že toto rozhodnutie je analogické so skutkovou situáciou prejednávanou ústavným súdom v konaní sp. zn. III. ÚS 528/2021, kde konajúci senát dospel k rovnakému záveru.

V.

Trovy konania

35. Zistené porušenie základných práv sťažovateľky odôvodňuje to, aby jej okresný súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátom. Výška náhrady 460,90 eur bola určená podľa vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina priemernej mzdy za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľka má nárok na náhradu za dva úkony právnej služby v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 181,17 eur), čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 10,87 eur) predstavuje 384,08 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 76,82 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu